

ere, og hvorledes man paa en forsigtig Maade kan bringe Theorierne til Anvendelse uden at see bort fra de foreliggende Forhold. Men naar han sagde, at det ikke var en værdig Maade at ordne dette Forhold paa, naar man ikke vovede ligefrem at binde an med Sagen selv, saa er han fuldstændig uberettiget til at sige dette; thi det forekommer mig dog, at vi have vovet at binde an dermed. Der var jo nys et Lovforslag her i Thinget, som faldt i Landsthinget, og der foreligger endnu et, som venter paa at komme videre, og som viser, at man har vovet at binde an med Modstanderne, og jeg er overbevist om, at man ikke vil vige tilbage fra at vove endnu mere i Fremtiden i denne Retning, end der nu er vovet. Jeg haaber, at han vil komme til at erkende, at det ikke har manglet paa Mod i denne Sag for virkelig at binde an med Tingen, som den nu er, og jeg havde derfor ikke ventet den Bebreidelse, at man ikke har vovet at binde an med Tingen. (Frederiksen: Det var ikke rettet til Dem). Ja, jeg veed ikke, hvem der var sigtet til, jeg har kun taget det ærede Medlems Ord, som de faldt, og jeg holder mig overbevist om, at vi ikke let ville faae noget Folkething, hvor ikke Fleertallet vil vove at binde an med denne Sag ogsaa i Fremtiden.

Krabbe: Flere af de ærede Talere, som have fraraadet Vædringsforslaget under Nr. 1, have sagt, at de i og for sig vilde ansee det for det Bedste, men at de paa Grund af Lovforslagets nuværende Stilling, og navnlig Ministeriets Stilling dertil, ikke ville stemme derfor. Jeg vil tillade mig at udtale, at jeg baade af Hensyn til disse eiendommelige Forhold ikke vil stemme for Vædringsforslaget under Nr. 1, og at jeg heller ikke anseer det for helbigt. Jeg troer i Virkeligheden, at et Forpagtningsforhold, ikke paa Livstid, men paa langt Aaremaal og med de ordnende Forfrister, dette Lovforslag indeholder, i de fleste Tilfælde vil være bedre for Bønderne end Fæsteforholdet.

I denne Henseende vil jeg tillade mig at gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa en lille Unøagtighed i den Parallel, han drog. Han sagde, at Erfaringen viste, at Forpagtningsforholdet maatte være fordelagtigere for Godseierne, thi de havde foretrukket det for Fæsteforholdet, men jeg skal tillade mig at bemærke, at man ikke kan stille de hidtil værende Forpagtningsforhold sammen med det, der vilde komme tilstede efter Vedtagelsen af Lovforslaget, som det her foreligger, maaffee med nogle saa Forandringer deri, som jeg senere vil henstille til Thinget. Det hidtilværende Forpagtningsforhold medførte de samme Fordele for Godseieren, som han kunde have af Fæsteforholdet, og tillige yderligere Fordele, idet det ikke indeholdt alle de for Bonden betryggende Bestemmelser, der i Lovgivningen ere satte for Fæsteforholdet, men den Forpagtning, der herefter vil komme tilstede, er af en ganske anden Natur. Den giver Bonden ikke de samme Betyggelsesmidler, men andre, som jeg troer af nok saa solid Beskaffenhed som dem, der ere tilstede ved det gamle Fæsteforhold. Derfor troer jeg, at et velordnet Forpagtningsforhold paa mindst 50 Aar med de betryggende Bestemmelser imod Misbrug, som her skulle træffes, i Reglen vil være bedre for Bonden end Fæsteforholdet, og jeg troer ikke, at der fra den Omstændighed, at Godseierne hidtil have foretrukket Forpagtningsforholdet for Fæsteforholdet, er Berettigelse til at slutte, at de ogsaa i Fremtiden ville gjøre det. For jeg, foruden hvad der er anført for ikke at stemme for Vædringsforslaget, dog endnu fremhæve et Hensyn, som jeg troer, man vilde gjøre sig skyldig i Forsømmelse ved ikke at nævne; det er nemlig det, at Forslaget, saaledes som det foreligger, i sine Grundtræk er dette Things eget Barn. Forslaget er først indbragt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), det er i dette Things Udvalg ifjor undergaaet en Bearbejdelse, det er derefter vedtaget af dette Thing og i denne Skikkelse sendt over til Landsthinget. Den